UNIVERSITY OF JAFFNA LIBRARY 29 SEP 2000 PERIODICALS DIVISION

SEND IN YOUR ARTICLES TO

THE EDITOR
THE MORNING STAR
NO. 39, FUSSELS LANE,
COLOMBO-06.
SRI LANKA.

THE MORNING STAR

Registered as a News Paper at the General Post Office, Sri Lanka

Establised 1841 A Christian weekly Published Every Friday

Vol.161-Jaffna-Friday 4th AUGUST 2000 No.14

Righteousness Exalteth A Nation But Sin is a Reproach to any people.

MORNING STAR RATES:

Annual Subscription-Foreign	$ 10.00
Life Subscription Foreign	$100.00
Annual SubscriptionLocal	Rs. 100.00
Life Subscription - Local	Rs.1000.00

THE MORNING STAR
NO. 39, FUSSELS LANE,
COLOMBO-06.
SRI LANKA.

Indian Bishop's Murder:

Police enquiry reveals a case of conspiracy and murder. With the hired killers behind bars, the police is probing into the role of "higher functionaries" of the Lutheran Church in the murder. The Bishop Rt. Rev. Emmanuel, is the President (Moderator) of the Andhra Evangelical Lutheran Church. Investigations reveal that there were fueds between two rival groups of the church and there was a lot of litigation involved. On Saturday July 29 as the Bishop came out of his church office and proceeded to his residence, also on the same premises, hired rowdies, pounced on him and attacked him with axes and knives.

PEOPLE OF CHUNDIKULI RETURN HOME:

People of Chundikuli who moved into Valigamam West and Vadamaradchy during the conflict in April – May 2000 are slowly returning to their homes at Chundikuli. Increasing thefts and house breaking have compelled them to spend their day time in their houses and sleep in safer places in the nights.

BISHOP KULANDRAN BIRTH CENTENARY:

The Birth Centenary of the Late Bishop Sabapathy Kulandran falls on the 23rd September 2000. Elaborate arrangements are made to celebrate the birth centenary of the revered Bishop.

The Diocese is planning to combine it with the Annual Diocesan Festival and Evangelistic Festival, since both the Diocese and Evangelism were dear to the heart of Bishop Kulandran.

A LETTER TO SECRETARY OF STATE:

Senator Benjamin Hillman Chairman of International Relations Committee of U.S. Congress has written to U.S. Secretary of State Mrs. Madeline Albright about the deteriorating situation in Jaffna.

He has pointed out that the time has come for the U.S. to play a positive role in solving the problem in Sri Lanka. He has explained the on-going peace initiatives and the stand of India and the warring parties. In this critical juncture it is imperative for USA to make clear its position. The government of Sri Lanka has a long history of violation of human rights in the case of minority Tamils. News censorship and the ban on the supply of food, medicines and other essential items to Tamil speaking areas have worsened human rights problems. He has also said that USA should refrain from training Sri Lankan forces and supplying arms to Sri Lankan government.

OBITUARY :

MRS NAGAMMAH BENJAMIN

The death occurred on Wednesday the 19th July 2000 of Mrs. Alice Nagammah Benjamin, the wife of the late Mr. Benjamin of Karainagar.

The funeral took place at the residence of her daughter 42/18 Cemetery Road, Vijayapura, Batticaloa on Saturday the 22nd July.

She leaves behind Rev. Benjamin Jeyarajah, Jeyakulendran, Jeyanesan, Jeyapalan (sons) and Pushparajamani, Selvaranee & Atputhamalar (daughters).

MEMORIAL SERVICE:

A service to thank God for the life and witness of the late Mrs. Saraswathy Somasundram was conducted at Uduvil Church on Saturday the 29th July. The service was led by the Rev. A. S. Thevagunananthan. After the service the memorial tomb stone at Uduvil Mission cemetery was unveiled by Bishop Jebanesan.

A fellowship tea followed in the Uduvil Girls' College campus.

TRAGEDY IN HIGH SEA:

Mrs. Mary Vanitha Johnson was one of the four persons who survived after the tragic events in Gulf of Mannar on Monday the 17th July. She related her story as follows:

We left Jaffna in 1995 to live in Wanni during "the leap forward" operations. While we were moving out of Jaffna my husband was killed by gun shot injuries. I was living with my mother and son at Naachikudah in the Wanni region. My husband's elder brother is living in Kanniyakumari in India. I was asked to marry him as second bed. He had asked me to come over to Kanniyakumari. So I went to Mannar with my son and waited for a boat. On Monday the 17th we were informed that a boat was leaving for India. There were 25 people in the boat.I gave Rs.12,000/= for my son, myself and my husband's younger brother who had joined us in Mannar. In high sea our boatmen saw an Indian fishing vessel and handed over 12 of us to them and returned to Mannar. The fishermen in the Indian vessel were drunk and refused to take us to India. They threatened to throw us into the sea. But later they promised to take us to Pesalai in Mannar. While boat was going towards Pesalai it hit a sandy place in the sea. The boatmen shouted that they had reached Pesalai and wanted us to jump out. When we refused they pushed each one of us into the sea. I hugged my 7 year old son and went into the sea. Three times we went down and came up. After sometime a massive wave came and pulled my son away. I lost all senses and at 2.00 a.m. I was in the Karisal sea coast in Mannar District.

UDUVIL WINS ALL PLACES

At the Inter-School English drama competition conducted by the Department of Education on Tuesday the 18th July 2000, Uduvil Girls' College came out with flying colours. They won the first places in poetic drama (Seniors) Dialogue Drama (Seniors) Drama (Juniors) and Drama (Primary).

REQUEST FOR CEASEFIRE: -

Mr. Anton Ponniah the Chairman of Chavakachcheri Pradesha Saba has written to President of Sri Lanka to order one week ceasefire in Chavakachcheri. He has made this request on behalf of the people of the area who want to go to their houses and salvage their documents and movable properties. He has pointed out that most of them fled Chavakachcheri during the outbreak of conflict leaving behind their valuable things and certificates.

Dear Reader

We wish to thank you most sincerely for the support you are giving to the "Morning Star". We appreciate your comments, news items & letters. You will be happy to know that now the "Morning Star" is the oldest Newspaper in Sri Lanka (Ceylon Observer ceased to exist on 28.04.2000). The paper is run with a heavy subsidy even by the Jaffna Diocese of the Church of South India. Your prompt payment of subscription will encourage us.

Subscrition Rates :

Foreign life subscription	US$ 100.00
Foreign Annual subscription	US$ 10.00
Local life Subscription	Rs. 1000.00
Local Annual Subscription	Rs. 100.00
In Memoriam, one insertion	Rs. 1000.00

Cheques may be drawn in favour of the "Morning Star" A/c No. 16400760-01 and posted to No. 39, Fussels Lane, Colombo 06.

NEW ELECTORAL SYSTEM

The Cabinet of Ministers has approved the introduction of a new electoral system replacing the present system. This would be the 17th amendment to the present existing constitution. It is expected that the Bill would be presented in this current session of Parliament, before its dissolution. Parliament has to be dissolved on or before the 24th August & the elections are expected to be held either in October or November. It is also possible that the required Referendum, for the acceptance of the new Constitution, too would be held together with the General Elections.

A NEW CONSTITUTION IN PARLIAMENT

The President presented the historic draft Constitution on Thursday 3rd August 2000 in Parliament, designed to solve the ethnic problem in the Island and usher in peace and prosperity. The President's speech of one and a half-hours received ovation, in the Chamber, despite boisterous behaviour from a few members of the Opposition. She invited the UNP to support the new Constitution and end the 17 years of bloodshed, for the sake of future generations, so that all communities can live in peace and harmony.

The President asserted that there will be no division of the country and no harm to the status of Buddishm. She has since stated that she is confident of receiving the required 2/3 majority, necessary for the passage of the Bill.

BISHOP JEBANESAN 60TH BIRTH DAY WORKERS STIPEND ENDOWMENT FUND:

Women Fellowship	4,448.00
Jaffna City Mission Church	
Mr. & Mrs J C Selvarajah	1,000.00
Mr & Mrs R Sri Balaratnam	1,000.00
Rev & Mrs S C Arnold	1,000.00
Mr & Mrs Thevatheepan	500.00
Mr A J Arasaratnam	250.00
Mr R R Sinnadurai	1,000.00
Mr & Mrs Mailvaganam	100.00
Green Memorial Hospital Staff	3,100.00
Mc Leod Hospital Staff	775.00
Navaly Church	10,000.00
Alaveddy Church	6,000.00
Manipay Church	20,000.00

யுத்தத்தின் கொடூரத்தினால் ஏத[illegible] தென்மராட்சி மக்களின் வாழ்வின் அனுபவங்கள்

சாவகச்சேரி மக்கள் காலாகாலமாகப் பல அழிவுகளைச் சந்தித்த போதும் அண்மையில் ஏற்பட்ட பெரும் அழிவுடன் கூடிய இடம் பெயர்வு ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலும் மாறாத வடுக்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

1999-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்திலிருந்து சாவகச்சேரியின் பதற்றமான சூழ்நிலையால் மக்கள் தென்மராட்சிக்குள்ளேயே இடம்பெயர்ந்து நிலமைகள் ஓரளவு சீரானவுடன் தங்கள் இல்லங்களிலேயே வசிக்கத் தொடங்கினார்கள். இக்காலக் கட்டத்தில் குருமனையிலும் ஷெல்த் துண்டுகள் வீட்டுக் கூரையின் மேல் விழுந்து ஓடுகளை உடைத்தன ஆனாலும் கடவுளின் கிருபையால் ஒருவருக்கும் எந்தக் காயமும் ஏற்படவில்லை . அந்த இடத்தில் இருந்து தொடர்ந்து இறை பணியைச் செய்யக் கூடியதாக இருந்தது. ஆலயத்திலும் ஆராதனைகள் ஒழுங்காக நடைபெற்றன.

புத்தாயிரம் ஆண்டின் லெந்துக் காலத்தில் மீண்டும் தென்மராட்சியைப் போர் மேகங்கள் சூழ்ந்து கொண்டன. உசன் மக்கள் தங்கள் வீட்டுப் பொருட்களை வாகனங்களில் ஏற்றிக் கொண்டு இடம்பெயரத் தொடங்கினார்கள். இந் நிலையில் உசன் திருச்சபைப் பொருட்களும் பகற் பராமரிப்பு நிலையப் பொருட்களும் அங்கிருப்பது பாதுகாப்பற்றது எனக் கருதி நானும் குகனேஸ்வரன் போதகரும் டானியல் ரஞ்சித் போதகருமாகச் சேர்ந்து வாகனங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு பிரதான வீதிகள் தடைப்பட்டதனால் உட்பாதைகளினால் பல சிரமங்களின் மத்தியில் வரணித் திருச்சபையின் ஓர் மண்டபத்தில் வைத்தோம். பிற்பாடு அங்கிருந்தும் பொருட்களை அப்புறப்படுத்த வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டதினால் உடுவில் திருச்சபையில் பொருட்களைக் கொண்டு சென்று வைத்தோம்.

உசன் பகுதியில் தற்போது மூன்று திருச்சபைக குடும்பங்கள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். மற்றைய திருச்சபைக் குடும்பங்கள் குடா நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

மே மாதம் 9ம் திகதி இரவிலிருந்து தென்மராட்சியின் சாவகச்சேரி நுணாவில் கைதடி நாவற்குழிப் பகுதிகளில் மேலும் பதற்றம் அதிகரித்தது. மே மாதம் 10ம் திகதியிலிருந்து போடப்பட்ட தொடர் ஊரடங்குச் சட்டங்கிளினால் மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கை வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டது. இந்தச் சூழ்நிலையில் ஊரடங்குச் சட்டம் ஓர் நாள் மூன்று மணி நேரம் தளர்த்தப்பட்ட போது சாவகச்சேரிப் பெண்கள் இல்லப் பிள்ளைகளை நுனாவில் பகுதிக்கு அனுப்பி வைத்தோம். மேலும் நெருக்கடி நிலை அதிகரித்தது. தொடர்ந்து ஊரடங்குச் சட்டங்களும் போடப்பட்டது. மீண்டும் ஓர் நாள் மூன்று மணி நேரம் ஊரடங்குச் சட்டம் தளர்த்தப்பட்ட போது பிரதான வீதியில் எந்த ஒரு வாகனமும் ஓடாத நிலையில் சாவகச்சேரிக் குருமணைக்கு முன்னால் ஒரு மினிபஸ் வந்து நிற்கிறது. அதிலிருந்து ஆதீனத்தின் புதிய திட்டப் பொறுப்பாளர் திரு . ஸ்ரீபன்ராஜ் அவர்கள் இறங்கி வந்து, போதகர், பெண்கள் இல்லப் பிள்ளைகளைப் பண்டத்தரிப்புக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன் எனத் தெரிவித்து விட்டு வைத்துப் பாவிக்கக் கூடிய சில மரக்கறி வகைகளைத் தந்து உதவிச் சென்றார். ஊரடங்கு நேரத்தில் நாம் குருமணையை விட்டு வெளியே செல்ல முடியாத நிலையில் அந்த வளவுக்குள் இருந்த முருங்கை இலை சண்டி இலை அகத்தி இலை என்பன எமது உணவுக்குக் கை கொடுத்து உதவின. இந்நிலையில் தான், திட்டப் பொறுப்பாளர் அவர்களுடைய உதவி பெரும் உதவியாக இருந்தது. மேலும் நெருக்கடியான நிலையில் மூன்று மணி நேர ஊரடங்குத் தளர்விலே வாகனத்தைக் கொண்டு வந்து பெண்கள் இல்லப் பிள்ளைகளையும், பாதுகாவலர், உதவியாளர் ஆகியோரையும் அழைத்துச் சென்ற விடயத்தில், காலத்தை அறிந்து விரைவுடன் செயல்பட்ட திட்டப் பொறுப்பாளர் திரு. ஸ்ரீபன்ராஜ் அவர்களுடைய பணி பாராட்டுக்குரியது. இவர்கள் சென்ற அடுத்த நாள் இவர்கள் சென்ற பாதையான கைதடி கோப்பாய் வீதி தடைப்பட்டு விட்டது. ஒரு நாள் தாமதித்திருந்தாலும் பெண்கள் இல்லப் பிள்ளைகள் மிகுந்த சிரமத்திற்குள்ளாகியிருப்பார்கள்.

தென்மராட்சியில் நாளுக்கு நாள் நெருக்கடி நிலை அதிகரித்தது. திருச்சபை மக்களும் தாங்கள் இருக்கின்ற இடங்களிலேயே பாதுகாப்பைத் தேடி வாழ்ந்து வந்தார்கள். ஊரடங்கு தளர்த்தப்படுகின்ற போது கடைகள் திறந்திருக்கும் வங்கிகள் அரச செயலகங்கள் திறந்திருக்கும். மக்கள் தங்களுடைய தேவைகளை ஓரளவு பூர்த்தி செய்து வாழ்ந்து கொண்டு வந்தார்கள். ஒருவரும் ஓர் பெரிய இடப்பெயர்வை சந்திக்கப் போகிறோம் என்ற எந்தச் சூழ்நிலையையும் எதிர்நோக்காதவர்களாக வாழ்ந்து கொண்டு வந்தோம். இந்நாட்களில் எல்லோருடைய எதிர்பார்ப்புக்கும் மாறாக மே 19ம் திகதி மட்டுவில் பகுதியில் யுத்தம் தீவிரம் அடைந்தது. மே 20ம் திகதி விடிந்தவுடன் எல்லா நிலமைகளும் மாறத் தொடங்கியது. சாவகச்சேரியில் நிலை கொண்டிருந்த இராணுவத்தினர் கொடிகாமம் பக்கமாக நகரத் தொடங்கினார்கள். பதற்றம் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. இதற்கு மேலும் நாம் குருமனையில் இருப்பது நல்லதல்ல எனக் கருதி அவ்விடத்தை விட்டுச் செல்வதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யத் தொடங்கினோம். இநநேரத்தில் அங்கு வந்த வரணித் திருச்சபைப் போதகர் குகனேஸ்வரன் அவர்களும் குடத்தனைத் திருச்சபை போதகர் அன்ரன் சுதாகர் அவர்களும் நுணாவிலில் இருக்கின்ற சூரியக் குமார் போதகர் அவர்களை சந்திப்பதற்குத் தீர்மானித்துவிட்டு போதகர் அம்மாவையும் அன்ரனி போதகர் அவர்களையும் பொருட்களை எடுத்து ஆயத்தப்படுத்தக் கூறினார்கள். நானும் குகனேஸ்வரன் போதகரும் நுணாவிலை நோக்கி ஒரு மோட்டார் சைக்கிளில் புறப்பட்டோம். செல்லுகின்ற பாதையில் ஆயிரக்கணக்கில் இராணுவ வீரர்கள் சாவகச்சேரியை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தனர். 190 ம் கட்டை என்று சொல்லப்படுகின்ற இடத்திற்கு அருகில் ஒரு இராணுவ அதிகாரி எங்களை மறித்தார். நாங்கள் மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு அவரிடம் சென்ற போது அந்த இடத்திலேயே நிற்கும் படி கூறினார். அவர் அவ்விடத்தால் செல்ல வேண்டிய இராணுவ வீரர் எல்லோரும் சென்ற பிற்பாடு எங்களை முன்னே செல்லும் படி சைகை காட்டினார். அவ்வதிகாரி நின்ற இடத்திற்கு அப்பால் ஒரே அமைதியாக இருந்ததோடு ஒருவரையும் காணக் கூடியதாக இருக்கவில்லை. எனவே நாம் அந்த அதிகாரியிடம் நுணாவிலிற்கு செல்ல முடியுமா என்று கேட்ட போது அதைப் பற்றித் தனக்குச் சொல்லத் தெரியாது என்று கூறிய போதுதான் நாம் சிக்கலான இடத்திலே வந்து நிற்கிறோம் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு மீண்டும் சாவகச்சேரிக்குத் திரும்பினோம். திரும்புகின்ற வழியில் இருக்கின்ற எல்லாத் திருச்சபை மக்களுடைய வீடுகளுக்குச் சென்று ஜெபித்தோம். ஒவ்வொருவரும் அடுத்து என்ன செய்கிறது என்று தீர்மானிக்க [illegible]லயிலேயே இருந்தார்கள். சாவகச்சேரி ஸ்ரேஷன் வீதியில் திருச்சபை மக்களை சந்தித்துக் கொண்டிருந்த போது ஓய்ந்திருந்த துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சத்தங்களும் ஷெல் சத்தங்களும் மிகவும் அருகில் கேட்கத் தொடங்கின. எனவே அங்கிருந்த திருச்சபை மக்கள் எங்களைப் பாதுகாப்பதில் கரிசனை கொண்டு அன்போடு வழியனுப்பி வைத்தார்கள். நாங்கள் குரமனை சென்றடைந்த போது போதகர் அம்மாவும் அன்ரனி போதகரும் எங்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இராணுவ வீரர்களும் குருமனையின் முன்னால் இருக்கும் பேருந்து நிலையத்தில் நிறைந்திருந்தார்கள். நாங்கள் எடுத்து வைத்த உடுப்புப் பொதிகளை மோட்டார் சைக்கிளில் கட்டிக் கொண்டிருந்த போது இராணுவ அதிகாரி ஒருவர் வந்து இதிலே என்ன செய்கிறீர்கள் என்று விசாரித்து விட்டு உடன் அந்த இடத்தை விட்டுப் போகும்படி கூறினார். இந்நிலைமைக்குப் பிற்பாடு நாம் தாமதியாமல் எடுத்து வைத்த பொதிகளை மீண்டும் குருமனைக்குள் வைத்துப் பூட்டி விட்டுக் கையில் எடுத்த பையுடன் வரணி ஊடாக பருத்தித்துறையை நோக்கிப் புறப்பட்ட போது வழிகளிலே பல சிரமங்களை சந்தித்தோம். நாங்கள் செல்லும் பாதையில் இருந்த சாவகச்சேரி வைத்தியசாலைப் புகைமண்டலமாகக் காட்சியளித்தது. அங்கே இரவு பகலாகக் கடமையிலிருந்த வைத்திய அதிகாரியான டாக்டர் ஞானசுதன் அவர்கள் செய்வதறியாது குகனேஸ்வரன் போதகர் அவர்களின் மோட்டார் சைக்கிளில் வரணித் திருச்சபையை வந்தடைந்தார். டாக்டர் ஞானசுதன் கடந்த வருடம் தான் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் சேவையாற்றுவதற்காகக் கொழும்பிலிருந்து இடமாற்றம் பெற்று சாவகச்சேரி வைத்தியசாலைக்கு வந்திருந்தார். அவர் அந்த இடத்தில் இறுதி மட்டும் இருந்து காயப்பட்டவர்களுக்கு வைத்திய சிகிச்சை செய்து மேலதிக சிகிச்சை தேவைப்படுவோரை வேறு வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தவர். தொடர்ந்தும் அந்த இடத்தில் நிற்க முடியாமல் போனதை மிகுந்த கவலையுடன் தெரிவித்தார். அன்று மாலை நானும் போதகர் அம்மாவும் பருத்தித்துறையில் எமது சகோதரி அருட்செல்வி ஜெயக்குமார் இரட்ணசிங்கம் அவர்களுடைய இல்லத்திலே விட்டிருந்த எங்கள் பிள்ளைகளையும் கண்டுகொண்டோம்.இந்த நெருக்கடியான பிரயாணத்தில் இறைவனின் வழிநடத்துதலை உணர்ந்து கொண்டோம் . எங்களோடு இந்த பிரயாணத்தில் உதவி புரிந்த ஊழியச் சகோதரர்களான குகனேஸ்வரன் போதகர் அன்ரனி சுதாகர் போதகர் அவர்களுக்கும் நன்றி உடையவர்களாக இருக்கிறோம். மே மாதம் 20ம் திகதி பிற்பகலுக்குப் பிற்பாடு ஷெல் மழை போல் பொழியப்படுகின்றது. நாட்கள் செல்லச் செல்ல இந்த நிலை மேலும் அதிகரிக்கின்றது. சாவகச்சேரி நுணாவில் மட்டுவில் பகுதிகளில் அகப்பட்டவர்களுடைய நிலைமைகள் ஒன்றும் அறியாமல் போய்விட்டது. சாவகச்சேரித் திருச்சபையைச் சேர்ந்த 97 வயது நிரம்பிய திரு. ரி.பி.ஹன்ற் - 84 வயது நிரம்பிய திரு. பாலசிங்கம் குடும்பத்தினரும் - சுகயீனமாக இருந்த திருச்சமைப அங்கத்தவர்கள் மற்றும் திருச்சபை அங்கத்தவர்ள் எங்கிருக்கிறார்கள் என்பதனை அறியமுடியாத நிலை. இக்கால கட்டத்தில் பலர் காயப்பட்டு மந்திகை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு வரப்படுவதாக அறிந்து அந்த மக்களைப் பார்வையிடச் சென்ற போது யுத்தத்தின் கோர வடுக்களைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது. அந்த மக்களுடைய சோகம் நிறைந்த கண்ணீர்க் கதைகளைக் கேட்கின்ற போது இரத்தம் தோய்ந்த எங்கள் பிரதேசம் எவ்விதம் மனித உயிர்களை விலை மதிப்பு அற்றதாக்கி விட்டது என்பதை மனித நேயம் படைத்த ஒவ்வொருவரையும் சிந்திக்கத் துாண்டியது. அந்த வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த 7 வயது பாடசாலைச் சிறுமி காயத்தின் அகோரம் தாங்க முடியாமல் கதறிக் கொண்டு இருக்கிறாள். என்னுடைய அப்பா எனக்கு முன்னால் தானே போனவர். அவருக்கப் பின்னால் தானே ஓடி ஓடி வந்தேன். இன்னும் என்னை அப்பா பார்க்க வரவில்லையே என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தாள். அந்தப் பிஞ்சு உள்ளம் தன் தந்தைக்கு நடந்ததை இன்னும் அறியவில்லை. அருகிலிருந்தவர்கள் கூறினார்கள் இப்பிள்ளையின் தந்தை அந்த இடத்திலேயே ஷெல் பட்டு மரணித்து விட்டதாக - இது ஒரு குடும்பத்தின் சோகக் கதை. இப்படிப் பலருடைய குடும்பங்களிலே நடந்த கண்ணீர்க் கதைகளைக் கேட்டும் அறிந்தும் பார்த்தும் அவர்களுடைய துன்பங்களில் பகிர்ந்து கொண்டு இறைவனை நோக்கி அந்த மக்களுக்காக மன்றாட்டை ஏறெடுத்தேன். தென்மராட்சியில் காயப்பட்டவர்கள் மந்திகை யாழ் வைத்தியசாலைகளோடு மல்லாவி வைத்தியசாலைக்கும் கொண்டு போகப்பட்டு மேலதிகச் சிகிச்சைகளுக்காக வவுனியா அனுராதபுரம் கொழும்பு வைத்தியசாலைக்கும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டதாக அறியக்கிடைத்துள்ளது. மேலும் பலர் இறந்தவர்களைப் புதைப்பதற்குகூட அவகாசம் இல்லாமல் செல் அகோரத்தின் மத்தியில் புறப்பட்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

மனித உயிர்களுக்கு பெறுமதியற்றிருக்கும் இந்த யுத்தத்திற்கு முடிவே வராதா என்பதே காயப்பட்டிருக்கும் ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலிருந்தும் எழுகின்ற கேள்வியாக இருந்தது.

தென்மராட்சி மக்கள் தங்கள் பிரயாசங்களின் பலனோடு தங்கள் மண்ணை நேசித்து வாழ்ந்தவர்கள். அவர்கள் ஒரு போதும் ஒரு பாரிய இடம்பெயர்வை எதிர்நோக்கி வாழவில்லை. நெருக்கடிகளின் மத்தியில் தாம் வாழ்ந்த பிரதேசத்திலேயே பாதுகாப்பான இடங்களைத் தேடி வாழ்ந்த மக்கள், தீவிரமடைந்த யுத்தத்தினாலும் ஷெல் வீச்சுக்களினாலும் பல்குழல்ஷெல் வீச்சுக்களாலும் அம் மக்களின் வாழ்க்கை வெகுவாகப் பாதிக்கத் தொடங்கியது. அங்கே ஒருவருக்கொருவர் அடுத்தவருக்கு என்ன நடந்தது என்பதையே அறியமுடியாதிருந்தார்கள். ஏனெனில் ஷெல் வீச்சுக்களின் அகோரம் இவ்விதமாக இருந்தது.

ஆனிமாதம் 10ம் திகதிக்கு பிற்பாடுதான் பல திருச்சபை மக்களையும் நுனாவில் திருச்சபைப் போதகர் அருட் திரு. பி. ஜெ. சூரியக்குமார் அவர்களையும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இவர்கள் அனைவரும் நீர்வேலி தரவைப் பாதைக் கூடாக மிகவும் கஷ்டமான பிரயாணத்தை மேற்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இவர்களில் சுகயீனமானலர்களினதும் வயது முதிர்ந்தவர்களதும் பிரயாண அனுபவங்கள் மிகவும் வேதனைக்குரியதாக இருந்தது.

கொடூரமான யுத்த சூழ்நிலைக்குள் அகப்பட்ட ஒவ்வொருவரும் மரண இருளின் பள்ளத்தாக்கிலே நடந்து வந்த அனுபவத்தை பெற்றிருந்தார்கள். ஆனாலும் கடவுளின் கோலும் தடியும் அவர்களை தேற்றியதை அவர்கள் நடந்து வந்த பாதைகளிலும் உணர்ந்து கொண்டார்கள். இவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் சந்தித்த போது - இடைவிடாத இந்த ஷெல் வீச்சுக்களின் மத்தியிலும் கடவுள் எங்களை அற்புதமாக வழி நடத்தி பாதுகாத்து வந்தார் - என்று தெரிவித்தார்கள். இதேவேளை காயப்பட்டு அன்புக்குரியவர்களை இழந்து தவிக்கின்ற குடும்பத்தவர்களுக்கும் ஆறுதலையும் அன்பையும் பகிர்ந்துகொள்ள அழைக்கப்படுகிறோம். ஒருவர் பாரத்தை ஒருவர் சுமக்க வேண்டிய காலமிது.

EDITORIAL

OUT OF THE DEPTHS

The people Nineveh were crest-fallen. Jona had gone to that great city and said

"Yet forty days and Nineveh shall be overthrown."

But the king of Nineveh decided to turn to God. He decreed that all the inhabitants of Nineveh, ***SHOULD FAST AND PRAY****. "Who can tell if God will turn and repent and turn away from his fierce anger, that we perish not." This was the hope of the king. God spared Nineveh.*

The people of Jaffna are in great peril. It is said that at the debacle at Chavakachcheri more than thousand people had perished. Many are still missing.

Now in Valigamam West and Vadamaradchy the warring parties are getting set for a big onslaught. What next? Where? Are the questions uppermost in the minds of the people who have lost their loved ones and have been made paupers overnight.

For many years they have lived in the midst of wars and rumours of wars.

Internally displaced persons who have the means are leaving the peninsula with the hope of living in Colombo or migrating to a foreign country. High officials have already sent their wives and children either to Colombo or to South India. The poor people venture into the gulf of Mannar with the hope of landing on an Indian Coast. Some have already lost their lives in this gulf. Furniture and other household goods are shifted from one place to another in bullock carts and tractors. "Good news I have none" was the answer of Marley's ghost to Scrooge.

The people of Jaffna have no good news. Talks between the U.N.P. and the P.A. have failed. There is world fatigue on the Sri Lankan question. More and more sophisticated war weapons are procured. The Chavakachcheri people have not yet recovered from the horror of the multi-barreled shells used on their city.

"Out of the depths have I cried unto thee oh Lord"

was the supplication of the Psalmist.

At these perilous times we will put our trust in God – Will He not say "And should not I spare Jaffna that great city, wherein are more than six score thousand persons that cannot discern between their right hand and their left hand and also much cattle?"

As Christians, we will not retaliate : The teaching of Jesus Christ does not allow this. We refuse to be coerced to join the evil forces that create disharmony among the communities of different faiths in our country, with its long tradition of inter-faith tolerance. Christians must learn not only to co-exist and cooperative with others in nation building and people's development, but also pro-exist, to live for the sake of others.

As Indian citizens we have every right to practice, profess and propagate our faith in this country. It is true that many Christians motivated by the love of Christ are involved in charity and development activities among the tribals and dalits. A negligible number of foreign missionaries also participate in such humanitarian activities. Dr. Staines is one who has worked among leprosy patients for 34 years in Orissa, a veritable Father Damien. The Government has the solemn duty of protecting these men and women committed to the cause of humanity, and to guarantee fundamental freedoms guaranteed by the Constitution.

Christian fundamentalism also stands condemned. The extremists and fanatics in the Churches who belittle other faiths, use unfair means for proselytism if any, should be controlled and disciplined. The Church does not want to increase its members, but hold on to its sacred duty to share the love of Christ, which is transforming the lives of individual persons and structures of injustice in the society, In Father Samuel Rayan's words, "conversion of the evil structures of the heart and society." This is what evangelism, 'gospelisation', means. The basic Christian message is to follow Christ, to follow the way of the cross, i.e., to take up suffering for the sake of the marginalised and the oppressed. This is done with the resurrection hope, that finally evil will be destroyed and a new life, of love and peace, will rise from the tomb of hatred and violence. If anyone wants to join the fellowship of the Church, by their own decision, they would be welcome. But one can follow the way of the Cross remaining within the Hindu cultural milieu as well. The choice belongs to the concerned person. One hopes that "the reconversion" claimed by the VHP will also be done in that way and not by social coercion or material benefits. The freedom of conversion is available to persons of all faiths and of no faith, in our country.

ENOUGH IS ENOUGH !

By Samuel Amirtham

(A Christian response to attacks on Christians)

Any community comes to the end of patient endurance when atrocities are brutally heaped over it continuously and undeservedly. The Christian community in India has now been made a target of violent attacks in the recent months, by fundamentalistic Hindu extremists. In a tolerant Mother India some of us had taken this as a distortion of fundamentals of the Hindu faith by fanatics. But there is growing evidence that these attacks are well orchestered and planned. The preachers of Hindutva definitely share the responsibility for this partly. Secret documents and planned strategies of some fundamentalist groups have come to the knowledge of the public. Systematic destruction of Christian Churches and prayer halls in South Gujarat – more than 35 to date – has created much anxiety and fear among the tiny minority of helpless Christians there. Representations have been made to the President and Prime Minister who have sympathetically listened to the genuine grievances.

Now the brutal murder of Graham Staines and his two young boys has caused inexpressible horror and unbearable grief to Christians, and indeed to members of all communities as the huge crowd at their funeral indicated. Some one should shout from the rooftops, 'enough is enough'.

The problem is not that the perpetrators of violence and hatred create such incidents, but that the Government has permitted the growth of an ethos and climate in the country where such incidents become daily events – no more news events. The inactivity or the powerlessness of the government to control such a situation is evident. The rape of innocent Catholic nuns is a case in point. As the President said in his address to the nation on Republic day, rapes are done not so much because of lust, but as an expression of a brutal way of social revenge and punishment. The Christian church condemns not only this ghastly incident, but all cases of rapes reported every day in our newspapers. While the whole nation condemns all such atrocities on women, the question remains, who is responsible for the increasingly favourable ethos that make these crimes happen. Christians all over the country are under the cloud of great grief. The death penalty is suggested by the Home Minister, but the number of victims is only on the increase.

At the recent Synod of the Church of South India, comprising the 4 Southern States, 21 Dioceses and 3 million Christians – members pleaded passionately that some effective protest be demonstrated, representations to the State Governments and Central Government made, so that appropriate action can be taken against the culprits and steps taken that such incidents do not recur. The Synod under the leadership of the Most Rev. William Moses, the Moderator and the Rev. G. Devasirvadam, the General Secretary was unanimous in its voice.

The basic issue at stake is a simple fact, no more a secret. The Tribals and dalits – some of whom claim that they do not practice the Hindu faith but follow their own tribal and traditional faiths- have been exploited for centuries by persons of higher caste in the Hindu Society. As they become educated and develop in themselves a new level of awareness of their selfhood and dignity, they refuse to let themselves be part of an unequal social system. They begin to revolt. They refuse to be treated as slaves or worse, as sub-humans. In conversion to Christianity they seek social liberation. As for example, it happened in the former Travancore State among the backward castes and the daliths about 200 years ago. In fact, this must be taken as a positive challenge to Hinduism for its own 'conversion', a reform from within. I believe that even if all the poor in the country are brought above the economic poverty line, we cannot be called a developed nation, until every one is lifted above the social indignity line.

Today one speaks of the global village. Some Hindu swamis claim that they are converting some youth in Europe and USA. This is true. Most often, if one did a study, it can be found that these are not Christian believers, but secularized young people searching for a new spirituality, and are attracted by the best in Hindu philosophy and religion. Nobody resents this. Religious faith is a matter of personal choice, and religious freedom is a part of fundamental human rights. Western governments allow the building of temples and mosques in their countries. Liberal Christians there do not want to deny freedom to worship, to practice and to propagate the Hindu, Buddhist, Islamic and other faiths in their midst. That is also the meaning of secularism, as they see it. Inter-faith dialogues in these countries and in India help persons to understand and respect the truths of each other's faith. And it is a well-known fact that funds collected by the Western churches are given to Hindu organizations as well as Christian organizations serving the marginalised people in India; some donors insisting that their donations be spent to benefit beneficiaries without any distinction of caste and creed.

The Prime Minister has called for a national dialogue on conversion. Some political parties have expressed support to this idea.

(Contd'...Page 4)

யுத்தத்தின்....

தென்மராட்சியில் நடைபெறுகின்ற யுத்தந்தால் முழுமையாக பாதிக்காப்பட்ட சாவகச்சேரி நுணாவில் கைதடி மக்கள் மிகவும் மோசமாக பாதிக்கப்பட்டு ஏதிலிகளாக்கப்பட்ட நிலையில் தம் சொந்த இடங்களை விட்டு இடம் பெயர்ந்து இன்று யாழ் குடாநாட்டின் பல பாகங்களிலும் அடைக்கலம் புகுந்திருக்கிறார்கள். இவ்வாறு அடைக்கலம் புகுந்தோர் தங்கள் உடமைகள் எல்லாவற்றையும் இழந்த நிலையில் ஏக்க பெருமூச்சுக்களோடு புதிய இடங்களில் ஆதரவுக் கரங்களின் உதவிகளை எதிர்பார்த்து தங்கள் அன்றாட ஜீவியத்தை நடத்தி வருகிறார்கள்.

திருச்சபை மக்களும் தாங்கள் அடைக்கலம் புகுந்த இடங்களில் உள்ள திருச்சபைகளில் உள்ள மக்களின் அன்பிலும் ஐக்கியத்திலும் நிலைத்திருப்பதோடு இறை நம்பிக்கையும் பெலப்பட்டு வருகிறார்கள். தங்கள் திருச்சபையின் உறவுகளையும் மென்மேலும் வளர்த்தும் வருகிறார்கள். திருச்சபை மக்களில் சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்த திருமதி. கந்தப்பு குடும்பத்தினர் திருமதி சரஸ் குடும்பத்தினர் திருமதி கிருபைரட்ணம் திரு. சோமநாதர் நுணாவில் திரு. வெற்றிவேல் ஆகியோர் இருக்கின்ற இடத்தில் கடவுளின் கிருபையால் பாதுகாப்புடனும் சுகத்தோடும் இருக்க பிரார்த்திக்கின்றோம். - "தேசமே பயப்படாதே மகிழ்ந்து களிகூரு கடவுள் பெரிய காரியங்களைச் செய்வார் "- என்ற உறுதியான நம்பிக்கையோடு கடவுளுக்குள் நிலைத்திருப்போம். அவரே நம்மை ஆதரித்து எங்கள் பாதைகளை செவ்வை பண்ணுவார்.

அருட். திரு. ரி. எச். வசந்தகுமார்
சாவகச்சேரி சபை ஊழியன்

எஸ் . ஜே . எழுதுவது

கம்பீரமான சோகம்

நாடு நலிவுறுகின்றது ! வீடுகள் தரைமட்டமாக்கப்படுகின்றன . . . . . !! விதைவைகளும் அனாதைகளும் நாட்டில் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர் !!!

வீட்டையிழந்தவர்கள் ஆவணங்களை இழந்தவர்கள் அருமையானவர்களை இழந்தவர்கள் அழுகின்றனர்.

மக்கள் இருவகைப்படுவர் ! துன்பங்கள் எல்லாம் தம்மைத்தான் வாட்டுகின்றன என்று நினைத்து தம்மையே நினைத்துக் கண்ணீர்வடிப்பவர்கள் ஒரு சாரார். துன்பங்கள் சமுதாயத்தை நாசமாக்குகின்றதென்று நினைத்து சமுதாயத்தை நினைத்துக் கண்ணீர் வடிப்பவர்கள் இன்னொரு சாரார். அவர்கள் தமது நஷ்டங்களைவிட சமுதாயத்தின் அழிவையே சிந்தித்துக் கலங்குபவர்கள். வறுமையினாலும் நோயினாலும் அவதிப்பட்ட சுப்பிரமணிய பாரதி

> நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே இந்த
> நிலைகெட்ட மனிதரை நினைத்துவிட்டால்

என்று மனங்கசிந்து பாடினான். இதனையே கம்பீரமான சோகம் எனக் குறிப்பிடலாம்.

புனித வேதாகமத்திலே தமக்காக அழுதவர்களையும் காண்கின்றோம். சமுதாயத்திற்காக அழுதவர்களையும் காண்கின்றோம் .

யாக்கோபு நகோமி தாவீது மார்த்தாள் ஆகியோர் தமக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்களை நினைத்து அழுத சம்பவங்கள் நம்முள்ளத்தைத் தொடுகின்றன. தன் கணவனையும் பிள்ளைகளையும் இழந்த நகோமி

> *நீங்கள் என்னை நகோமி என்று சொல்லாமல்*
> *மாராள் என்று சொல்லுங்கள்.சர்வவல்லவர்*
> *என்னை மிகவும் துன்பப்படுத்தினாரே.*
> *என்று பெத்லகேமுக்குத் திரும்பிய பின் குமுறினாள்*

யாக்கோபு எகிப்தில் இருந்து திரும்பிய பிள்ளைகளைப் பார்த்து

> *-என்னைப் பிள்ளையற்றவனாக்குகிறீர்கள்.*
> *யோசேப்பும் இல்லை சிமியோனும் இல்லை*
> *பென்யமீனையும் கொண்டு போகப் போகிறீர்கள்.*
> *இந்தக்கஷ்டமெல்லாம் என்கசே நேரிடுகிறது என்றான்.*

தன் மகனை இழந்த தாவீது

அப்சலாமே அப்சலாமே உனக்குப் பதிலாக அப்சலாமே அப்சலாமே நான் இறந்திருந்தால் நலமாயிருக்கும் என்று கதறினான்.புதிய ஏற்பாட்டில் அன்புச் சகோதரிகளான மார்த்தாளையும் மரியாளையும் சந்திக்கின்றோம:

தன் சகோதரனை இழந்த மார்த்தாள்:

> *ஆண்டவரே நீர் இங்கே இருந்திருந்தால்*
> *என் சகோதரன் மரித்திரான் என்றாள்*

இவர்களுடைய சோகம் நெஞ்சைத்தொடுகின்றன. தமக்கேற்பட்ட துன்பங்களை நினைத்து அவர்கள் புலம்பினார்கள்.

ஆனால் ஏரெமியா ஏசாயா எசேக்கியேல் ஆகியோர் சமுதாயத்தின் நிலைகண்டு புலம்பினார்கள். துன்பம் தம்மை மட்டுமன்றி மக்கள் அனைவரையும் வாட்டுகின்றதென்று எண்ணிக் கலங்கினார்கள்.

> தேசம் துக்கத்தால் சோர்ந்து போகிறது
> லீபனோன் வெட்கி வாடுகின்றது - என்று புலம்பினார் ஏசாயா
> கர்தாவே எங்களுக்கு நேர்ந்ததை நினையும்
> எங்கள் நிந்தையை நோக்கிப் பாரும்
> எங்கள் சுதந்திரம் அந்நியர் வசமாயிற்று
> எங்கள் வீடுகள் புறநாட்டார் வசமாயின
> திக்கற்றவரானோம் தந்தையில்லை
> எங்கள் தாய்மார் விதைவைகள் போலிருக்கின்றார்கள்
> பணம் கொடுத்து தண்ணீர் வாங்கிக் குடிக்கின்றோம்
> எங்கள் விறகுக்கும் விலையே கொடுக்கின்றோம்
> தொடர்ந்து வருவோர் எங்கள் பிடரியைப் பிடித்தார்
> களைத்துப் போனோம் இளைப்பாறுதற்கிடமில்லை.

என்று சமுதாயத்தின் சோகத்தை வெளியிட்டார் ஏரெமியா தீர்க்கர்

> அவாகள அடிததுககொணடு போகையில
> தனித்திருந்த நான் முகங்குப்புற
> விழுந்து ஐயோ கர்த்தராகிய ஆண்டவரே
> தேவரீர் எருசலேமின் மேல் உமது உக்கிரத்தை
> ஊற்றுகையில் இஸ்ரவேலில் மீந்திருப்பவர்களை
> யெல்லாம் அழித்துப்போடுவீரோ ?

என்று கர்த்தரைப் பார்த்துக் கெஞ்சினார் எசேக்கியேல். இவர்களுடைய சோகத்தில் கெம்பீரம் இருக்கின்றது .

இந்தக் கம்பீரமான சோகத்தை கடலோசைக்கு ஒப்பிடுகின்றார் பி . ஆர் . இராமையா . தாம் எழுதிய கமலாம்பாள் சரித்திரம் என்ற நூலில் கடல் அலைகளின் ஓசை கம்பீரமான சோகத்தின் ஒலி என்கிறார். கடல் ஓசையிலே தனிப்பட்ட அழுகையின் நினைவு அல்ல சமுதாயத்தை நினைத்து வருந்தும் கம்பீரமான சோகத்தின் நினைவே வருகின்றது என்கிறார்.

கடலோசை விடபுருஷர்களின் விளையாட்டரவமல்ல : வாலிப ஸ்திரீகளின் வம்புக் கூப்பாடல்ல. இனிய வீணையாதிகளின் கானம் அல்ல : வெற்றித் தம்பட்டத்தின் ஓசையுமல்ல. அந்தக் குரலில் களியாட்டத் தொனி கிடையாது. சோகரசம் உண்டு. ஆனால் புத்திரனை யிழந்த பிதாவின் சோகம் புருஷனை யிழந்த மனைவியின் சோகம் முதலிய சோகங்களுக்கும் அதன் சோகத்திற்கும் சம்பந்தமில்லை. புலையன் வயிற்றிற் பிறந்து "தஸ்மாத் ஜாக்கிரத ஜாக்கிரத" என்று பறையறைந்த புண்ணிய புருஷருடைய இரக்கங் கலந்த சுயஞாபகமற்ற சோகத்திற்கும் "சுகமற்ற இப்பாழுலகத்தில

பந்துக்களையும் கொன்று சுகமனுபவிக்கக் கருதுவார்களா" என்று சோகித்த அர்ச்சுனனுடைய கம்பீரியத் சோகத்திற்கும் கம்பீரியத் தன்மை மயமான கடலோசையின் சோகத்திற்கும் நிரம்ப நெருக்கமான சம்பந்தமுண்டு. ஆனால் அவர்களுடைய பறையோசையையும் குரலோசையையும் போன்று சிறுத்திராமல் அழிவற்று ஆகாயமட்டுமளாவி அநேக ஆயிரம் சிரசுகளையுடைய தாய் எள்ளருந் திசைகளோடிப் பரமாத்மாவே மூர்த்தி கரித்து நின்றாற்போல் நிற்கும் ஹிமோத்பர்வதமானது திடீரென ஒரு நாள் தனது மௌனப் பிரசங்கத்தை நிறுத்தி வாய்திறந்து பேசினால் எப்படியோ அப்படிப் பெரிய, கம்பீரமான பொருள் நிறைந்த வேதரகசிய தத்துவார்த்தத்திற்குத் தக்கதோர் குரலுடனே கடலானது நம்முடன் இடையறாது வசனிக்கிறது .

இன்று நமது நாட்டில் இருவகையான சோகங்களையும் காண்கின்றோம். கம்பீரமான சோகம், சமுதாயத்தின் முதிர்ச்சியையும் தேசப்பற்றையும் குறிக்கின்றது.

The basic issue at stake is a simple fact, no more a secret but in the context of 2.3 % Christians alleged to be converting the rest of the population, is there any need for such a call? These points are to be noted:

Conversion is the voluntary choice of a person to follow another faith. It is to be differentiated from proselytism, trying to add members to any faith community by force, coercion or material allurements.

The best of Christian tradition is against this. The educational, health and development services of the church are not aimed at conversion, but as an expression and demonstration of commitment to Jesus Christ. He, himself, challenged the religious authorities of His time in this matter. "You hypocrites, you travel over sea and land to proselytize one; and when you have won him you make him twice as fit for hell as you are yourselves"(Mt. 23:25). This would apply to persons of any faith trying to proselytize anybody from another faith, called conversion or reconversion.

An early Christian prayer by a Saint goes like this "Lord, if I love you because of the reward of heaven, or the fear of the fire of hell, condemn me to hell; But if I love you for your sake take me to your glorious presence.

"Jesus Christ's exhortation to "make disciples, teach and baptize (Mt. 28): is often misunderstood as a call for proselytisation. Theologians of great piety and scholarship point out that the emphasis here, is in "discipling" i.e. making Sishyas and "teaching"- teachings of Jesus as summarized for example in the Sermon on the Mount. For those who are attracted by the teaching of Jesus and want to follow Him, if they desire to join the fellowship of followers, baptism is an accepted way in the Christian church. This is a tradition accepted from ancient Jewish times. Religious fellowships such as the Arya Samaj also have similar practices (e.g. Shudhi), for membership in their association.

Dr. J. Russel Chandran, the President of the Christian Union of India in an interview with Deccan Herald (Bangalore 14. 1. 1999) has pleaded that the debate we need is not on conversion, but on communalism. It is the latter that flares up the flame of intolerance and violence, social disharmony and mutual suspicion.

I believe this suggestion proves the right focus for a national debate – the evil of political strife, casteism, money and muscle power, manipulation of groups for selfish interests, etc. May be there is a need for a dialogue on Hindutva and Indiatva, the latter referring to the rich mosaic of Indian religious pluralism.

The Christian church believes and proclaims the Fatherhood of God and so the brotherhood and sisterhood of all God's children. It exhorts all true believers to voluntarily take up suffering for the benefit of others; Mother Teresa being an example par excellence of such a lifestyle. The church also wants to be a small instrument in nation building and the reconciliation of peoples in this motherland of ours. Born in Asia, Christianity came to this country before it went to Europe, and is believed to have been established by one of the disciples of Jesus, St. Thomas. To call it an alien religion is contrary to historical truth and against the best tradition of tolerance in India's long history. My gut response to the heinous crime of killing the Staineses was "enough is enough; Christians can't bear such crimes any more." But how much grief can they bear; and how much pain can they endure. Can't the State and Central Government act with severe determination? That the whole nation grieves with the Staines' and that almost all political parties and social organizations have condemned this brutal act is surely a comfort to the Staines family and to all Christians.

The Christian church need not overreact to such persecution. In its 2000 years' history it has always come through such fires purified and strengthened. The church in modern China a good example. "The blood of martyrs is the seed of the church", is an early Christian experience. The grief of the people of India and of Mrs. Staines will not be in vain. But the bleeding hearts and weeping eyes of many many Indians of all faiths cry out, 'enough is enough'.

(Rt. Rev. Samuel Amirtham is the former C.S.I. Bishop of the South Kerala diocese. This article appeared in the "Masihi Sevak" a journal of Christian Ministry of U.T.C. Bangalore)

Printed for the American Ceylon Mission, Diocesan Office, Vaddukoddai, Sri Lanka.